

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 483/2010-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. decembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. D. B., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 73/2000 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. D. B. odmieta pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. novembra 2010 doručená sťažnosť MUDr. D. B., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 73/2000.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že „zákonné sudkyne iba porušovali základné ľudské práva a to od dňa podania žaloby 24. 05. 2000, a v porušovaní základných práv pokračujú napriek existencii Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 338/04 a dokonca aj napriek existencii Rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva č. 22050/06.

Všetky sudkyne porušujú základné právo garantované čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky – nad rámec akéhokoľvek rubikonu – páchajú trestnú činnosť – ved’ tieto osoby ignorujú rozhodnutia Ústavného súdu a Európskeho súdu. Páchajú trestný čin podľa § 350 Tr. z. a iné.

Kódex, sudcovská morálka, česť, zákony, Ústava SR a Dohovory, nič pre týchto justičných podvodníkov neplatí.“

Zároveň sťažovateľ žiadal pripojiť k sťažnosti spis ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 315/2010, „keď senát JUDr. J. H., daňového podvodníka, sťažnosť odbil ako posledný hlupák, odbil dôvodnú sťažnosť a to v čase keď už platil rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva č. 22050/06“.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o sťažnosti takto rozhodol:

„II.A. Okresný súd Bratislava I porušuje základné práva D. B. v konaní 7C/73/2000 garantované čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru.

II.B. Ústavný súd prikazuje vytýčiť termín pojednávania a konať vo veci samej.

Ústavný súd oslobodzuje D. B. od súdnych poplatkov a prikazuje D. B. ustanoviť advokáta na celé konanie 7C/73/2000.

II.C. Okresný súd Bratislava I je povinný zaplatiť D. B. satisfakciu vo výške 11.000 EUR (koľko je rokov zbytočných prietahov) v lehote 15 dní od dňa právoplatnosti Nálezu Ústavného súdu, rovnako trovy advokáta.

Okresný súd Bratislava I je povinný zaplatiť aj úroky z omeškania v prípade omeškania, za každý deň omeškania vo výške 200 EUR od dňa povinnosti zaplatiť do zaplatenia.

II.D. Ústavný súd zrušuje všetky uznesenia vydané v konaní 7C/73/2000, vydané Okresným súdom aj Krajským súdom Bratislava.“

II.

Ústavný súd zistil, že sťažnosť sťažovateľa z 25. novembra 2010 obsahuje hrubo urážlivé výroky, dehonestujúce a neopodstatnené obvinenia adresované nielen voči sudkyňiam všeobecných súdov, ale aj voči sudcom ústavného súdu.

Predmetné výroky a vyjadrenia sťažovateľa okrem iného neprimeraným spôsobom obviňujú sudcov ústavného súdu z nespravodlivého rozhodovania vo vzťahu k sťažovateľovi a naznačujú zaujatosť sudcov ústavného súdu pri ich rozhodovaní.

Ústavný súd vo vzťahu k predmetnému správaniu účastníka poukazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý už vyslovil, že „V zásade smie byť sťažnosť odmietnutá ako neprijateľná podľa čl. 35 ods. 3 dohovoru, pokiaľ bola vedome založená na nepravdivých faktoch, a rovnako ak používa útočný, resp. hrubo urážlivý jazyk“ (Řehák v. Česká republika, No. 67208/01, rozhodnutie z 18. mája 2004).

Ústavný súd je toho názoru, že sťažovateľ v tomto prípade výrokmi obsiahnutými v sťažnosti prekročil hranicu únosnej kritiky a hrubo urážal zákonné sudkyne všeobecných súdov, ale i samotný ústavný súd, resp. jeho sudcov, a to v rozpore s princípom zachovávanía úcty k právam iných, ktorý má byť v rámci občianskoprávneho konania v súlade s § 1 a § 2 Občianskeho súdneho poriadku rešpektovaný všetkými účastníkmi konania a z ktorého vyplýva i požiadavka, aby účastníci konania rešpektovali ľudskú dôstojnosť, občiansku česť i osobnosť ďalších účastníkov konania, ale i samotného vo veci konajúceho súdu tak vo svojich písomných, ako i verbálnych prejavoch.

Správanie sťažovateľa, ktorého cieľom je uškodiť reputácii samotného rozhodujúceho súdu, je teda podľa názoru ústavného súdu možné označiť za zneužitie práva na podanie sťažnosti a je v rozpore s účelom takéhoto práva.

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí a z tohto dôvodu bolo už ďalej

bezpredmetné rozhodovať o sťažovateľovej žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

Na záver možno ešte uviesť, že súčasťou zákonom predpísaných náležitostí návrhu na začatie konania podaného ústavnému súdu je aj primeraná slušnosť vo vyjadrovaní, na čo už bol sťažovateľ rozhodnutím ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 52/06 zo 14. februára 2006 upozornený, avšak napriek tomu vo svojom podaní tieto výroky opätovne použil.

V prípade hrubo neslušného alebo urážlivého obsahu takéhoto návrhu môže byť tento odmietnutý pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, pokiaľ záujmy ochrany ústavnosti nevyžadujú iný postup.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. decembra 2010